

100 maldu neturintiems laiko

Maldos iekšantiems meilēs

Ar pasaulyje yra tokių, kurie neieškotų meilės?

Visi jos ieško, tačiau ne visi tai suvokia. Patiria jausmų atoslūgį ir jau nieko nelaukia. Bet pasakykit: jei staiga, netikėtai jų gyvenime pasirodytų meilė, argi jie jos atsisakytų? Argi nepasitiktų kaip stebuklingos, gydančios bangos?

Taigi poreikis mylėti mums visiems įgimtas. Galime jį slopinti, ignoruoti ar atmesti, tačiau kad ir nustumtas į pačias slapčiausias gelmes, jis gyvuos.

Iš kur jis atsiranda? Kas jį pasėjo į derlų mūsų širdies dirvožemį? Argi jau pats jo buvimas nėra Dievo egzistavimo aiškiausias liudijimas?

Viešpatie, duok mano akims šviesos, kad visuose meilės proveržiuose gebėčiau atpažinti Tavo buvimą manyje.

Mano Dieve, koks didingas išradimas yra vyro ir moters meilė! Kaip saulė ji apšviečia pasaulį, nuspalvina, teikia jam gyvybės ir prasmės. Kai sukūres vyrą pamatei, kaip jis nuo Tavęs tolsta, turbūt, Viešpatie, pajutai netekti, o netrukus ir ilgesį. Be jo Tu pasijutai vienišas.

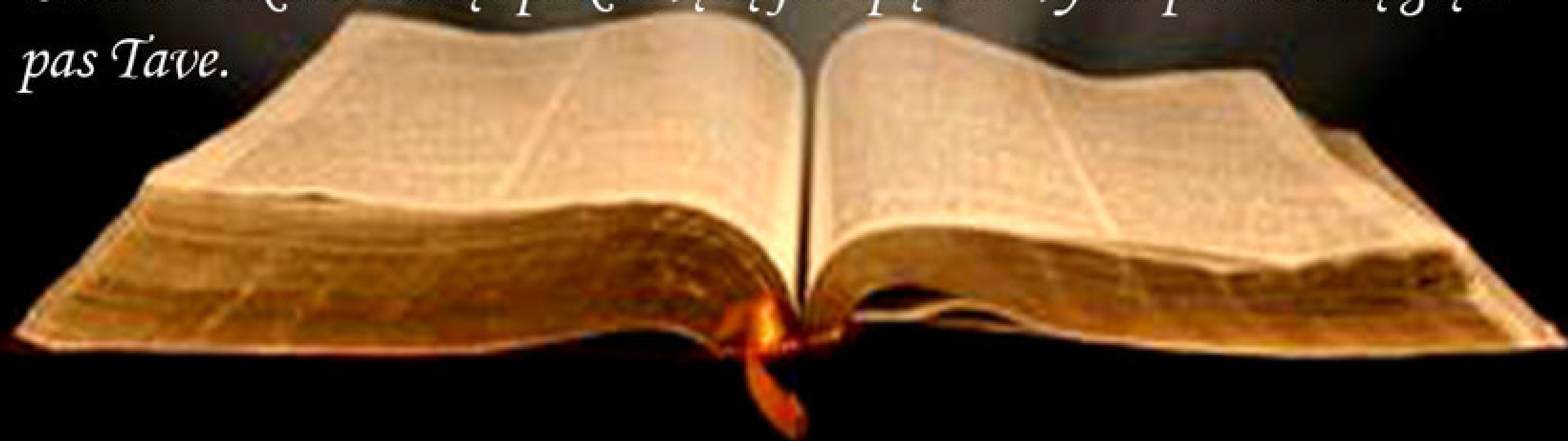
Kaip išlaikyti prie savęs savo kūrinį, kad jis būtų arti?

Taigi sukūrei moterį.

Padarei ją savo kūrybos talkininke. Padarei ją ypatinga drauge.

Tačiau tai dar ne viskas: vyras vis tiek tolo nuo Tavęs, o Tau jo tebetruko.

Tada ir sukūrei meilę: pakliuvęs į jos spąstus vyras per moterį grįžo pas Tave.

Viešpatie, pažadink mane!

Jei atvertum man akis, priešais mane stotų teisybė be iliuzijų skraisčių, visiškai nuoga. Prie jos kojų tarsi sudrįskusios drapanos nukristų visos tariamybės, visi klaidingi įsivaizdavimai, savęs apgaudinėjimai – visa, kas nereikalinga.

Nelengva atlaikyti tiesos žvilgsnį, nes ji nepripažįsta išsisukinėjimų. Tačiau be tiesos negali būti meilės.

Viešpatie, pažadink mane!

Pabudus labai nepatogu... Bet tai vienintelis būdas man atsistoti pirmose gretose, kad būčiau gerai matoma, kai meilė žengs dalyti savo begalinių lobių tiems, kurie nusipelnė.

Viešpatie, pažadink mane!

Supurtyk mano vangumą, neleisk suglebti. Pažadink, kad galėčiau pažvelgti Meilei į akis, kai ji eis pro mane.

Meilė, kuri nori matyti mane nuogą, atvirą, budrią.

Meilė, kuri nori, kad išsižadėčiau savęs...

Kartais, mielas, žiūriu į tave, bet tu manęs nematai. Skaitai laikraštį arba žiūri televizorių.

Tais kartais įjungiu nematomą srovę ir per ją noriu tau perduoti visa, ko nesugebu išsakyti.

Tačiau tu nejauti. Lieki kurčias mano kvietimui. Bet aš visada lauksiu, visada, kad netikėtai pakeltum akis, ir srovė iš tavo žvilgsnio tekėtų atgal, iš tavęs į mane.

Mano meilė žemiška: moters meilė vyrui. Bet šiandien ji – apvilta meilė...

Įkvėpk, Viešpatie, mano žodžius ir veiksmus, kad mylimasis tebematytų manyje, ką uždegė savąja meile.

Padaryk, kad vieną dieną jis pažvelgtų į mane ir atsilieptų į mano kvietimą.

Padaryk, kad vienas kitą suprastume iš akių ir kad ištirptų visi nesusipratimai, buvę barniai, visas apmaudas.

Viešpatie, padaryk mano meilę vaisingą, kad ji sklisdama išiebtų ir jo meilę.

Būna tokių vakarų, kada širdis tokia sklidina neišdalyto ir nesulaukto švelnumo, kad jis ją perverdama virsta rauda.

Tai patys nuostabiausi vakarai. Ašaros pagaliau mane apramina ir aš jaučiuosi tyra ir lengva. Viskąs pamažu ištirpsta ir pasidavusi raudai pasijuntu lyg maža mergaitė, kokia buvau: mano ašaros šluosto jos ašaras, mano kūkčiojimas ją nuramina.

Žinau, kad švelnumas, kurio man stinga dabar, yra anas nesulauktas švelnumas: išlaisvindama save, paguodžiu ją.

Panirusi į savo sielą, sklidiną Tavęs, Viešpatie, klausiu, ar dar surasiu ką mylėti?

Ar turėsiu kur padėti savo švelnumo kraitį?

Pasirūpink tuo, Viešpatie, Tu, tačiau, prašau, nebedelsk, nes mano širdis alksta meilės.

www.pakuonioparapija.lt

Algimantas J.